

Sygn. akt I C 219/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu, I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodniczący: Sędzia SR Magdalena Tkaczyk

Protokolant: Justyna Gajda

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa **Prokura Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W.**

przeciwko **J. A.**

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 219/16

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 30 listopada 2015 r. roku Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. wniósł o wydanie przeciwko J. A. nakazu zapłaty zasądzającego od pozwanego kwotę 5.883,57 zł z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztów postępowania. W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że pozwany zawarł z (...) Bankiem SA w dniu 9 sierpnia 2007 roku umowę bankową o numerze (...) na podstawie, której otrzymał określoną kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na określonych w umowie warunkach. Powód wskazał, że pozwany nie wywiązał się z umowy, a w dniu 29 czerwca 2010 roku pierwotny wierzyciel zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności, cedując na niego ogół praw i obowiązków wynikających z w/w umowy. Na dochodzoną kwotę składa się: należność główna w kwocie 2.824,18 zł, należności uboczne naliczane przez pierwotnego wierzyciela w wysokości 135 zł oraz skapitalizowane odsetki w kwocie 2.924,18 zł, na które składają się przejęte w drodze cesji odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

(pozew – k. 3-5)

Sąd Rejonowy ustalił, co następuje:

W dniu 29 czerwca 2010 r. r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty zawarła z (...) Bankiem S.A. z siedzibą we W. umowę przelewu wierzytelności, mocą której bank przełał na rzecz powódki przysługujące mu względem dłużników wierzytelności. [poświadczona za zgodność kopia umowy – k. 10-12v]

Z wyciągu z elektronicznego załącznika do umowy cesji wynika, iż umową cesji objęta była również wierzytelność dochodzona pozwem. [wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji – k. 13]

W dniu 14 października 2015 r. powód sporządził pismo adresowane do pozwanego, w którym wzywa do spłaty zadłużenia. [kopia pisma – k. 14-15]

W dniu 24 listopada 2015 r. Prokura Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty wystawiła wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej numer (...) (...). W wyciągu wskazano,

iż zobowiązanie pozwanego wynika z zawartej w dniu 9 sierpnia 2007 r. umowy kredytu numer (...), zaś wysokość zobowiązania na dzień wystawienia wyciągu wynosi 5.883,57 zł. [wyciąg – k. 9]

Przedmiotowy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zebranego materiału dowodowego w postaci dokumentów, które nie budziły wątpliwości Sądu. Zeznania pozwanego były chaotyczne i niespójne. Pozwany zeznał, że chyba brał dwa kredyty – jeden w banku (...) i jeden w „banku z żubrem”. Symbol żubra występuje w logo Banku (...) S.A. Nie potwierdził zatem, że zawierał umowę z L. Bankiem, który nie posiada w swoim logo symbolu żubra. Pozwany nie pamiętał przez jaki okres spłacał kredyty. Zeznał, że wynika to z faktu, iż jest osobą schorowaną, większość czasu spędza w szpitalach.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Stosownie do przepisu art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. W myśl art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Sąd może dopuścić dowód nie wskazany przez stronę. Art. 232 k.p.c. dotyczy ciężaru dowodu w znaczeniu formalnym tj. kto powinien przedstawiać dowody, a art. 6 k.c. - ciężaru dowodzenia w znaczeniu materialnym tj. kto poniesie skutki nieudowodnienia faktów istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r., V CSK 129/05, LEX nr 200947).

Jako dowody w sprawie strona powodowa przedstawiła poświadczony za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika kopie następujących dokumentów: umowy cesji wierzytelności, wezwania do zapłaty, wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu. Powód nie złożył natomiast umowy zawartej pomiędzy swoim poprzednikiem prawnym a pozwanym z której miałyby wynikać powyższy obowiązek zapłaty. Nie wykazał również w żaden inny sposób powstania takiego obowiązku lub jego podstawy prawnej. W tym miejscu należy wskazać, iż jako nabywca wierzytelności i profesjonalista w zakresie windykacji nabywanych wierzytelności, winien on dysponować całością dokumentacji związanej z dochodzonym roszczeniem. Cesjonariusz nabywa bowiem wierzytelność w wysokości, jaka przysługiwała cedentowi. W toku postępowania powód winien wykazać, iż zbywca wierzytelności przysługiwała ściśle określona wierzytelność i z jakiego wynikała tytułu. Po zbyciu wierzytelności pozwany może bowiem nadal podnosić zarzuty przysługujące mu w stosunku do pierwotnego wierzyciela (art. 513 § 1 k.c.). Brak umowy bankowej uniemożliwia weryfikację, czy roszczenie dochodzone pozwem jest zasadne i w ogóle istnieje, a także jaka jest jego wysokość. Brak takiego dokumentu uniemożliwia również stwierdzenie prawidłowości wystawienia wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszy, który powód wskazał jako dowód na istnienie i wymagalność roszczenia. Pozwany zeznał natomiast, że miał dwie umowy kredytu, ale w (...) S.A. oraz (...) S.A.

Powód domaga się również zasądzenia skapitalizowanych odsetek, jednakże nie sprecyzował, jaka była stopa odsetek i za jaki okres naliczone zostały wskazane odsetki, wyjaśniając jedynie, iż składają się na nie przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej należności głównej wynikającej ze wskazanej wyżej umowy oraz odsetki ustawowe naliczane przez stronę powodową.

W ocenie Sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy jest niewystarczający. Jedyne dowodem co do wysokości należnego roszczenia oraz jego wymagalności, jest przedstawiony wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu. Dokument taki, podpisany jedynie przez przedstawiciela powoda, nie dowodzi istnienia jakiegokolwiek stosunku zobowiązaniowego pomiędzy pozwanym a powodem lub pomiędzy pozwanym a poprzednikiem prawnym powoda. Ma on charakter jednostronnego stwierdzenia długu i jako taki może stanowić stanowisko strony w sprawie, natomiast

sam w sobie nie stanowi wiarygodnego dowodu co do istnienia dochodzonego roszczenia. Dokument ten nie posiada również mocy dokumentu urzędowego w niniejszym postępowaniu.

Powód reprezentowany przez fachowego pełnomocnika nie zgłosił żadnych wniosków dowodowych, z których wynikałaby zasadność jego roszczenia. Rzeczą sądu nie jest natomiast zarządzenie dochodzenia w celu uzupełniania lub wyjaśniania twierdzeń stron

i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ta kwestia była przedmiotem wielu orzeczeń – jak choćby wyroku z dnia 12 grudnia 2000 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt V CKN 175/00, opublikowanego w OSP 2001/7-8/116, uchwały składu siedmiu sędziów z 19 maja 2000 roku w sprawie

o sygnaturze akt III CZP 4/00, opublikowanej w OSNC 2000/11/195, wyroku z dnia

24 czerwca 1998 roku w sprawie o sygnaturze akt I PKN 194/98, opublikowanego w OSNAP 1999/13/425 oraz wyroku z dnia 25 września 1997 roku wydanego w sprawie o sygnaturze akt II UKN 271/97, a opublikowanego w OSNAP 1998/14/430. Główna idea, którą Sąd rozpoznający niniejszą sprawę w pełni podziela, jest następująca: sąd podejmuje z urzędu inicjatywę dowodową jedynie w sytuacjach szczególnych. Obecnie obowiązek dowodzenia obciąża same strony. Możliwość przewidziana w zdaniu drugim powołanego wyżej art. 232 k.p.c. stanowi jedynie wspierające uprawnienie sądu. W żadnym razie nie może prowadzić

do zastępowania stron w spełnianiu ich obowiązków. Już na marginesie warto zaznaczyć,

że działanie sądu z urzędu w sytuacji nieuzasadnionej może prowadzić do naruszenia jednej

z naczelnych zasad (wywiedzionej z treści art. 32 ust. 1 i art. 45 ust. 1 Konstytucji RP),

a mianowicie prawa do bezstronnego sądu i odpowiadającego mu obowiązku przestrzegania zasady równego traktowania stron.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.